

פניני חיים

תורתו של הרב דרוקמן זצ"ל סביב שולחן השבת

פְּרָשֶׁת מְשַׁפְּטִים

הַעֲנֵשׁ הַמְזַעֵזַע

לו ללכת ליום ספורט, הוא לא יחזר על מעשיו. אז אולי נקל עליו את הענש? אבא הסכים עם אמא, וצחי הבין כמה חמור לא להקשיב להוריו, וגם עד כמה הוריו מבינים אותו.

בפרשתנו נאמר "עין תחת עין, שן תחת שן..". פשט המלים, שאם אדם פגע באיבר של חברו – הענש יהיה שיפגעו בגופו, ואם פגע בעין של חברו, אז יפגעו בעין שלו ויהפכו אותו לעור. אך חכמים למדו והוכיחו שלא זו הכונה, אלא שצריך רק לשלם לאדם את הכסף ששזה נזק של פגיעה באיבר.

הרב דרוקמן שאל, מדוע בתורה לא נכתב בצורה ברורה שהכונה שצריך רק לשלם ולא לפגע באיבר? והוא הסביר שבתורה כתוב את האמת הגדולה עד כמה חמור מעשה זה, שראוי היה להענש עליו בפגיעה פיזית באיבריו ולהפך אותו לנכה. זה פועל עלינו ומזעזע אותנו כמה זה חמור לפגע בשני! זה לא כמו להזיק חפץ של האחר ולשלם עליו. רק לאחר שתורה שבכתב זעקה את חמרת המעשה והבנו כמה זה חמור, חז"ל מורים שלמעשה לשם קיום העולם מספיק לשלם על הנזק שנעשה.

"צחי, אני לא רוצה לשמע אפילו פעם אחת נוספת שזה קורה לך. ברור?", אמר אבא בקול החלטי, "אם חלילה תעשה את השטות הזו שוב ותסתובב עם החברים המפוקפקים הללו, תענש בחמרה!". צחי הנהן בראשו, אבל כנראה שעדיין לא הבין את חמרת מעשיו.

כעבר שבוע, צחי הסתובב עם אותם חברים, ואז הציע יובב: "קדימה, נדליק רק נפץ אחד ונברח לפני שמישהו ישים לב". צחי נסה להתנגד: "אבל זו שעה מאחרת, זה יכול להעיר ילדים קטנים מהשנה". "בדיוק בגלל זה אמרתי שנברח..", הגיב יובב, ועוד לפני שצחי הספיק לענות, האש כבר דלקה והנפץ עשה רעש חזק מאוד. הם אמנם ברחו, אבל אחד השכנים הספיק לצלמם, ושלח את התמונה לאביו של צחי.

"אני לא מאמין! אחרי שהזהרתי אותך?! עכשו חדש שלם אסור לך לצאת מהבית, כולל הטיוול ויום הספורט שאתם מארגנים". צחי פרץ בבכי: "אתה צודק אבא, באמת זה חמור מאוד. כל כך חבל שלא הקשבתי לך". אמא שמעה את הגערות החזקות, ונגשה לחבק את בנה. לאחר מכן פנתה לבעלה: "בזכות הענש החמור, אני רואה שהפעם צחי שלנו הבין באמת כמה זה היה נורא ללכת אתם. אין לי ספק שהוא לא יעשה זאת עוד. לדעתי גם אם נאפשר

תלמידים גספרים

לקבל גם את מי שנוסע בשבת

הייתי מדריכה בסניף בני עקיבא, שהגיעו אליו גם חניכים שלא שומרים מצוות. הם היו מגיעים לסניף במכוניות ומחללים שבת! גם היו להם דבורים שיכולים להזיק לחניכים הדתיים לשמע אותם ולכן רצינו למנע מהם להגיע לסניף. הרב דרוקמן שמע על זה, ובקש שנבוא אליו. הרב הסביר לנו שזה מדהים שיש כאלו שעדיין אינם שומרים מצוות ובכל זאת רוצים להגיע לבני עקיבא, ועדיף שיגיעו אפילו עם חלול שבת, כי לבסוף ילמדו בסניף כמה זה חמור ויחזרו למוטב. אני התנגדתי, אבל קבלו את דעתי של הרב. היום אני יודעת שהרב צדק בגדול, ושיש הרבה חניכים וחניכות ששומרים תורה ומצוות רק בזכות ההחלטה שלו. איזה מחנך דגול היה הרב, שידע לראות לטוב רחוק.

שבת שלום!

לעילוי נשמת הרב חיים מאיר בן אברהם מרדכי

דליג'ר שומרון